

KAREN KINGSBURY

ROMAN

In mijn dromen

ANGELS WALKING • 2

Karen Kingsbury

In mijn dromen

Roman

Vertaald door Cora Kool

Voorhoeve

In mijn dromen is het tweede deel in de serie *Angels Walking*, en volgt op *Altijd bij je*.

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2016
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Chasing Sunsets* bij Howard Books, Simon & Schuster, Inc., New York
© Karen Kingsbury, 2015

Vertaling Cora Kool
Omslagontwerp Mark Hesseling
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 297 2584 2
ISBN e-book 978 90 297 2585 9
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Proloog

De vergadering – de missie

Jag had besloten zich aan te melden als vrijwilliger.

Allang voordat hij de vergadering binnenliep, stond zijn besluit vast. Ondanks zijn gedeukte zelfvertrouwen had hij zichzelf weten te overtuigen. Hij liep het vertrek binnen, terwijl de anderen al gingen zitten. Achterin was nog een stoel vrij. Hij nam plaats en wachtte af.

Voorin stond Orlon op, zodat hij hen allemaal kon zien. ‘Julie weten waarom we hier zijn.’ Zijn stem klonk ernstig. ‘Het is tijd voor het volgende gedeelte van onze missie.’ Hij rechte zijn schouders en zag er sterk en vastberaden uit. ‘De opdracht die we voor de boeg hebben, is uiterst belangrijk. Het is een zaak van leven of dood.’

Jag deed zijn ogen dicht. De intensiteit van het moment, de spanning en het gevoel van verwachting: het was allemaal vertrouwd. Net als de vorige keer. *Heb ik het bij het verkeerde eind? Is het verkeerd om te denken dat ik deze reis kan maken nadat ik het de vorige keer heb laten afweten?*

Er drong geen gefluisterd antwoord tot hem door, maar Jag wist wat God zou zeggen. Dat had de Vader hem al verteld na de vorige Angels Walking-missie. Wat er was gebeurd, de tra-

gedie die zich had afgespeeld – het was niet de schuld van Jag. De aarde behoorde toe aan satan, de heerser over de machten in de lucht. Verdorvenheid had bij de mens vaak de overhand.

Totdat er trompetgeschal zou klinken en de Vader het kwaad voor altijd zou verslaan.

Maar die wetenschap deed niets af aan de zwaarte van de beslissing die Jag had genomen. Tegen hem was gezegd dat hij opnieuw aan de slag zou gaan, dat de dag zou aanbreken waarop zijn vaardigheden nodig waren voor een volgende Angels Walking-missie. Dat moment was nu aangebroken, daar was Jag van overtuigd.

Hij deed zijn ogen open.

Orlon was bezig de situatie uit te leggen. ‘Dit keer betreft onze missie Marcus Dillinger, de honkbalprof.’

Alle engelen knikten. Ze hadden het werk van de vorige Angels Walking-missie allemaal kunnen volgen. De manier waarop Marcus Dillinger door God werd ingezet om zijn jeugd-vriend Tyler Ames naar Los Angeles te halen.

‘Marcus is uitgeroepen tot beste speler van het afgelopen honkbalseizoen.’ Orlon glimlachte. ‘Dat is op aarde een hele eer.’ Zijn glimlach verflauwde. ‘Maar Marcus is nu vooral op zoek naar de zin van het leven en van de liefde.’

Dat kan ook niet anders, dacht Jag. De prijzen en titels die je als mens behaalde, het geld en de roem, dat was nooit toereikend. Heel diep vanbinnen begreep ieder mens dat. Het najagen van dat soort nietszeggende dingen resulteerde telkens weer in leegheid.

Orlon ging verder: ‘Marcus is een goed mens. Hij wil de honger die hij in zijn ziel voelt niet stillen met verdorvenheid. Hij heeft de plannen van God nodig. Dat zal in ons voordeel werken.’ Zijn stem werd zachter. ‘Ook als het erop lijkt dat al het andere in Marcus Dillingers leven ons tegenwerkt.’

Hij legde uit dat Tyler Ames en Sami Dawson, het meisje van wie Tyler al heel lang hield, deel zouden uitmaken van de

missie, net als Mary Catherine, Sami's vriendin en kamergenoot. 'Het succes van deze missie hangt af van Mary Catherine.' Orlon kneep zijn ogen iets samen, hij zag er onverzettelijk uit. 'Ons team zal in de binnenstad van Los Angeles werken, waar overleven het allerbelangrijkste is. Ik zal er geen doekjes om winden. De vijand wil allerlei mensen ombrengen – en heeft het vooral voorzien op Marcus en Mary Catherine.'

Orlon aarzelde. 'Jullie weten wat het uiteindelijke doel is.' Het was geen vraag. Natuurlijk wisten ze dat. Iedereen hier wist dat het doel van dit engelenteam bijna onhaalbaar was, dat elke missie tot een goed einde moest worden gebracht voordat de volgende kon beginnen. En dat ze pas aan het eind van deze missies zouden weten of ze uiteindelijk succesvol waren geweest.

Dat succes zou blijken als er een baby met de naam Dallas Garner geboren zou worden.

'Zoals ik al heb verteld...' – voor in het vertrek liep Orlon heen en weer – '... zal dat kind na zijn geboorte uitgroeien tot een bijzonder vooraanstaand prediker, een leermeester die ervoor zal zorgen dat de zonen en dochters van Adam zich weer op de waarheid en de liefde richten. Dat ze terugkeren bij de basis van de Bijbel. Dallas zal voor een revival zorgen, vooral in de Verenigde Staten. Een land dat ooit vertrouwen en bewondering voelde voor God.'

Orlon was nog nooit zo serieus geweest. 'We hebben één succesvolle missie achter de rug. Er liggen er nog verscheidene in het verschiet. Maar deze... deze zal voor alle betrokkenen gevaarlijk zijn. Zelfs voor ons Angels Walking-team.'

De engelen schoven onrustig heen en weer op hun stoel, alsof de beklemming in het vertrek van hen allemaal bezit had genomen. Vooral Jag voelde het. Het was uiteraard nooit zo dat engelen fysiek gevaar liepen. Ze waren onsterfelijk. Maar ze konden een gevecht met de mens verliezen en worden tegengewerkt. Toen aartsvader Jakob vocht met een engel, won Jakob het. En toen er een engel werd gestuurd naar Daniël in

Babylon werd de missie van de engel verijdeld – tegengehouden – door de duivel.

Orlon keek de aantekeningen door die op zijn mahoniehouten spreekgestoelte lagen. ‘Michaël heeft me laten weten dat de kans maar twee procent is dat het kindje wordt geboren. De vijand heeft een aantal bijzonder gevaarlijke situaties op touw gezet. Gezondheidsproblemen, relatieproblemen, tegenslagen.’ Hij keek het vertrek rond. ‘Ons Angels Walking-team zal het heel druk krijgen.’

Jag streek met zijn hand door zijn golvende, blonde haar en spande zijn spieren. De spanning in het vertrek nam toe. Het was tijd om de engelen te kiezen. Iedereen voelde het.

‘Ik heb voor dit Angels Walking-team ervaring nodig. Oudgedienden.’ Orlon keek hen onderzoekend aan. ‘Wie wil er graag gaan?’

Jag twijfelde geen seconde. Hij richtte zich in zijn volle lengte op. ‘Ik stel me beschikbaar.’

Orlon aarzelde even, maar niet lang. Zijn ogen spraken boekdelen, want hij kende Jags geschiedenis, zijn tegenslagen uit het verleden. ‘Jag.’ Er verscheen een glimlach om Orlons lippen. ‘Ik hoopte al dat je het zou overwegen. De tijd is er rijp voor.’

Opnieuw keek Orlon het vertrek rond. ‘Wie wil Jag op deze Angels Walking-missie begeleiden?’

Voorin stond een slanke, zwarte engel op. Haar smaragd-groene ogen schitterden, terwijl ze achteromkeek naar Jag en vervolgens weer naar Orlon. ‘Ik stel me beschikbaar.’

Aspyn.

Als Jag in dit vertrek een engel had kunnen uitkiezen, dan zou zij het zijn geweest. Samen hadden ze honderd jaar geleden een gevaarlijke Angels Walking-missie in Duitsland tot een succesvol einde gebracht.

Aspyn was er bedreven in om zich in een strijd te mengen, had ervaring met mensen die opstandig waren en een gewelddadig leven leidden.

Orlon zag er tevreden uit. Hij haalde diep adem. ‘Prima, dan.’ Hij gebaarde naar de anderen. ‘Onze taak zal ook belangrijk zijn. We zullen toekijken en we zullen bidden. Daar beginnen we nu mee.’

Binnen de kortste keren werd hij omringd door de andere engelen. Meteen richtten ze zich tot de Vader over de aanstaande missie.

Het gevaar deed er niet toe. Jag had zich tien jaar lang verslagen gevoeld en wilde dat een halt toeroepen.

Hij stond te popelen om te beginnen.

1

Het januarizonnetje verspreidde die ochtend een deken van flonkerende diamanten over de Grote Oceaan, terwijl Mary Catherine haar slippers uitschopte en naar het water rende.

‘We krijgen het ijskoud. Zelfs met onze wetsuit aan.’ Sami Dawson, haar beste vriendin én kamergenoot, liep vlak achter haar; ze lachte om hun dwaze beslissing.

‘Dat duurt maar heel even.’ Mary Catherine had haar lange, roodglanzende haar in een staartje gebonden, dat onder het rennen opwipte. Ze lachte ook, maar vooral omdat ze het heerlijk vond om een zaterdag op deze manier te beginnen. ‘Als we eenmaal in het water zijn, voelen we niets meer.’

Ze hielden allebei een kleine surfplank vast, terwijl ze zich door de lage branding haastten en vervolgens over de koude golven sprongen. In een mum van tijd waren ze tot hun schouders in het water, hadden ze het schuimige deel achter zich gelaten en waren ze klaar om zich mee te laten voeren op de volgende reeks golven.

Mary Catherine schudde het water uit haar haren, ze was buiten adem. ‘Zie je wel? Het is helemaal niet zo vreselijk!’

‘Tuurlijk niet.’ Sami huiverde. Ze knikte naar de golf die hun kant opkwam. ‘Kom op. In beweging blijven.’

Ze lieten zich op de eerste de beste golf helemaal terugvoe-

ren naar de kust. Het koele zeewater spatte tegen hun gezicht, de kracht van de oceaan was onder hen voelbaar. Mary Catherine genoot volop. Ze voelde zich springlevend en kerngezond en verbonden met God. Een verfrissende afleiding na het nieuws dat ze afgelopen week had gekregen.

Het nieuws dat haar hart het niet al te lang meer zou uithouden.

Later vandaag zou ze Sami de waarheid vertellen over haar gezondheid, zou ze eerlijk bekennen wat ze allemaal achtergehouden had. Maar eerst wilde ze genieten van dit moment. En ze zou in gedachten houden wat haar moeder jaren geleden tegen haar had gezegd. Het leven kon nooit worden beoordeeld op basis van het aantal dagen dat iemand leefde, maar alleen op basis van de prachtige, schitterende dagen die dat leven hadden gekenmerkt.

Mary Catherine peddelde weer verder het water in, samen met Sami. Haar vriendin sperde haar ogen open. ‘Volgens mij zag ik een dolfijn.’ Ze wees naar een punt achter de golven. ‘Een meter of vijf die kant op.’

Mary Catherine tuurde over het water. ‘Ik hoop dat het geen haai was.’

‘Hè?’ Sami slaakte zachtjes een gil. ‘Dat moet je niet zeggen!’

‘Ik maak maar een grapje.’ Mary Catherine lachte opnieuw. ‘Ik zag het ook. Het waren er een paar. Dolfijnen, zeker weten.’

Er kwam een nieuwe golf op hen af en weer lukte het hun om zich helemaal terug te laten voeren. Ze pakten hun surfplank en gingen op het natte zand zitten om op adem te komen. Sami schudde haar schouderlange, donkere haar. ‘Bedankt dat ik dit van je móest doen. Ik heb het niet koud.’

‘Het is heerlijk hier.’ Mary Catherine maakte aanstalten om weer het water in te gaan. ‘Kom op. Nog een paar keer.’

Ze worstelden zich door de witte branding naar het rustigere gedeelte en wachtten af. Sami streek het water van haar gezicht. ‘Ik kan niet wachten tot vanavond. Volgens mij slaat Marcus de spijker op de kop met zijn jongerencentrum.’

‘Dat denk ik ook. Ik ben blij dat we er al vroeg naartoe gaan.’ Mary Catherine had dat speciale gevoel weer, dat gevoel dat ze altijd had als Marcus’ naam genoemd werd. Het begon in haar hart en baande zich een weg naar haar armen en via haar rug naar haar nek. Ze verafschuwde die reactie. Het laatste wat ze wilde, was verliefd worden op Marcus Dillinger. ‘Is hij nog steeds aan het daten met het nichtje van zijn coach?’

‘Ja. Volgende week gaan we met zijn vieren uit.’ Sami trok haar neus op. ‘Volgens mij passen ze niet bij elkaar.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Ik snap er niets van.’

Met haar hartproblemen en de zes liefdadigheidsinstellingen waar ze bij betrokken was, had Mary Catherine beslist geen tijd om zich druk te maken over een honkbalprof. Die jongen was toch al absoluut haar type niet.

Ze lieten zich nog een paar keer meevoeren door de golven, waarna Mary Catherine naar de kust gebaarde. ‘Zullen we ons laten opdrogen?’

‘Goed idee. Ik moet nog een wasje draaien voordat we ons bij de jongens voegen.’

Hun badlakens lagen zo’n tien meter verderop en na een paar minuten trokken ze een sweater aan en gingen in het zand zitten met hun gezicht naar het water toe. Mary Catherine draaide haar gezicht naar het winterzonnetje en genoot van de manier waarop ze van top tot teen werd verwarmd. Hoe was het toch mogelijk dat haar hart niet in orde was? Ze voelde zich veel te goed om ziek te zijn.

De stilte paste wel bij hen. Sinds ze een paar jaar geleden kamergenoten waren geworden, hadden ze het soort vriendschap waarbij ze in lachen konden uitbarsten én zich ook op hun gemak voelden als ze geen woord zeiden. Ze waren heel verschillend, Sami en zij. Mary Catherine verbrak de stilte. ‘Heb je het gisteravond leuk gehad met Tyler?’

‘Ja.’ Sami glimlachte en haar hele gezicht klaarde op. ‘Ik kan

het haast niet geloven dat het zo goed gaat. Ik denk dat hij gaat vragen of ik zijn vriendin wil zijn. Officieel.'

Mary Catherine sprong overeind. 'Echt waar?' Ze danste rond in een kringetje. 'Yes!' Ze stak allebei haar vuisten in de lucht. 'Yes, yes, yes!' Vervolgens liet ze zich weer net zo snel op het strand terugvallen. 'Waarom duurt het in vredesnaam allemaal zo lang?'

'Nou... ' Sami haalde schaaachtig haar schouders op. 'Dat ligt vooral aan mij, zoals ik je vertelde.' Dit keer klonk haar lach wat nerveuzer. 'Ik had tijd nodig.'

'Kom op, joh.' Mary Catherine leunde achterover op haar handen en grijnsde naar haar vriendin. 'Je bent al verliefd op hem sinds de middelbare school.'

'Maar ik was zo'n beetje verloofd met Arnie.' Sami klonk alsof ze protesteerde, maar echt gemeend was het niet. Na een paar seconden barstte ze in lachen uit, zoals bij Mary Catherine en haar zo vaak het geval was. 'Oké, oké! Je hebt gelijk. Veel tijd heb ik niet meer nodig.'

'O, alsjeblieft.' Mary Catherine leunde naar voren en ze ging in kleermakerszit zitten. 'Hoelang duurt het nog voordat hij je vraagt om met hem te trouwen?'

'Meen je dat nou?' Sami zag er geschrokken uit. 'We moeten het niet overhaasten!'

'Lang zal het niet duren.' Mary Catherine trok haar wenkbrauwen op. 'En ik kwam er als eerste mee.'

'Je bent niet goed bij je hoofd.'

'Maar ik heb wel gelijk.' Mary Catherine werd weer serieus, ze voelde een bries vanaf de oceaan, die het belang van het moment leek te benadrukken. 'Was het fijn? Jullie date?'

'Jazeker. We zijn in Disneyland geweest, zoals je weet.' Ze zag er zoveel gelukkiger uit dan eerst, toen ze met Arnie was. 'Nadat het donker was geworden, nam hij me mee naar de brug voor het kasteel van Doornroosje.' Sami zat nu ook in kleermakerszit, met haar gezicht naar Mary Catherine toe. 'Hij

zei tegen me dat hij altijd om me is blijven geven, dat hij altijd aan me was blijven denken. Ook tijdens alle foute beslissingen die hij toen nam.'

'Dat is lief.'

Sami's glimlach straalde een tevredenheid uit die er eerst niet was geweest vlak nadat Tyler was teruggekeerd naar Los Angeles. 'Hij zegt dat hij nu nog maar van één ding spijt heeft. Iets wat hem nog steeds achtervolgt.' Ze zweeg en draaide haar gezicht een paar seconden lang naar de zon toe voordat ze Mary Catherine weer aankeek. 'Dat hij me in de steek heeft gelaten.'

Het verhaal raakte Mary Catherine. Ze was dolgelukkig voor haar vriendin, dat die de ware liefde had gevonden. 'Ik wil eerste bruidsmisje zijn.' Ze stak allebei haar handen op alsof ze zich overgaf. 'Meer zeg ik niet.'

'Nee, even serieus... je zou zomaar gelijk kunnen hebben.' Opnieuw was Sami's geluk tastbaar. 'Ik hou zoveel van hem. Van deze nieuwe Tyler, die van het leven heeft geleerd en met de dag meer gaat geloven... Ik had alleen nooit kunnen dromen dat we een tweede kans zouden krijgen.'

'Ik wel.' Mary Catherine keek Sami veelbetekenend aan. 'Weet je nog?'

'Inderdaad.' In Sami's lach klonk ook het ongeloof door dat duidelijk nog niet was verdwenen. 'Jij zei tegen me dat ik alleen weg mocht uit Florida voor die zakenreis als ik eerst een paar uur met hem had doorgebracht.'

'Laten we het erop houden dat ik een heel goede vriendin ben.' Mary Catherine grinnikte.

'Je komt zeker in aanmerking om eerste bruidsmisje te worden.'

De zon stond hoger aan de lucht, de temperatuur steeg. Mary Catherine liet opnieuw een stilte vallen. Ze moest eerst wat moed verzamelen voordat ze Sami de waarheid over haar gezondheid kon vertellen. Het enige waar ze het nooit over hadden gehad. Ze keek op haar mobieltje. Bijna elf uur. Ze moesten

die middag om drie uur bij het pas gerenoveerde jongerencentrum zijn om te helpen met de allerlaatste klusjes voor de grote opening.

Uiteindelijk ging Mary Catherine verzitten op haar badlaken, zodat ze Sami recht in de ogen kon kijken. ‘Heb je je ooit afgevraagd waarom ik pasgeleden mijn eetgewoonten heb veranderd? Geen diepvriespizza’s meer eet?’

Sami glimlachte spontaan. ‘Al dat gedoe dat je geen suiker, gluten en graanproducten meer eet?’ Ze lachte even. ‘Omdat je een bijzonder mens bent en je fit genoeg wilt zijn om tegen muren op te klauteren en uit vliegtuigen te springen?’ Ze lachte opnieuw. ‘Daar ben ik de hele tijd van uitgegaan. Ik zou beslist niet zo gezond kunnen eten.’

Mary Catherine verafschuwde het nieuws dat ze moest gaan brengen. Ze had de hele wereld graag willen wijsmaken dat ze anders was gaan eten, omdat ze alles uit het leven wilde halen. Meer niet. Ze aarzelde.

Uiteindelijk hield Sami op met lachen. ‘Is dat de reden niet?’

‘Nee.’ Mary Catherine bleef glimlachen, maar ze merkte dat het verdriet in haar ogen te zien moest zijn. ‘Ik heb diabetes. Type 2.’

‘Hè?’ Sami plantte haar ellebogen op haar knieën en ze boog zich naar voren. ‘Sinds wanneer? Waarom heb je me dat nooit verteld?’

‘Ik heb het pas vorige maand gehoord en door mijn eetpatroon kan ik het onder controle houden.’ Ze hield haar hoofd schuin en wenste dat haar vriendin het zou begrijpen. ‘Ik denk er liever niet over na. Dat is wel duidelijk. En, nou ja, omdat ik nu anders eet, heb ik geen pillen of injecties nodig. Ik controleer mijn bloedsuiker elke ochtend. Tot nu toe gaat dat allemaal prima.’

Sami aarzelde. ‘Oké, goed. Je hebt me even flink de stuipen op het lijf gejaagd.’

‘Dat is nog niet alles. Diabetes zit in de familie.’ Ze zweeg

even. ‘Net als aangeboren hartafwijkingen. Mijn oom is overleden door problemen met zijn hart toen hij eind twintig was. Mijn moeder heeft nooit klachten gehad, maar heeft het gen wel aan mij doorgegeven.’

Sami zag er onthutst uit. Ze staaarde Mary Catherine aan. ‘Je bedoelt... dat er iets mis is met je hart?’

Mary Catherine haalde langzaam adem. ‘Bij mijn geboorte bleek ik een vernauwde aorta te hebben en een afwijkende aortaklep. Toen ik een paar weken oud was, heb ik een spoedoperatie ondergaan en sinds die tijd ga ik elk jaar voor controle.’ Ze wist een glimlach te produceren. ‘En dat stelt niet zoveel voor.’

‘Dat laatste had je beter eerst kunnen zeggen.’ Sami keek alsof ze niet goed wist of ze zich kon ontspannen of nog meer slecht nieuws moest verwachten. ‘Dus... het is allemaal in orde? Ook op de lange termijn?’

‘Niet echt.’ Ze had dit nog met niemand besproken. Zelfs niet met haar ouders. ‘Vorige week moest ik weer op controle. Ik heb een vergroting van het hart – en dat is niet best. En mijn hartkleppen gaan achteruit. Ergens volgend jaar moet ik een transplantatie ondergaan.’

Sami trok haar knieën op en liet haar hoofd een paar seconden lang hangen. Toen ze weer opkeek, viel de angst in haar blik niet te ontkennen. ‘Wat houdt dat precies in?’

‘De transplantatie van de hartkleppen is het ergste niet. Dat overleeft een mens wel – hoewel het bij mij vanwege allerlei redenen ingewikkelder ligt.’ Mary Catherine keek naar de lucht; de zon scheen uitbundig. ‘De vergroting van mijn hart is het echte probleem. Zelfs met een transplantatie heb ik misschien niet langer dan tien jaar. Misschien zelfs nog minder.’

Alle kleur verdween uit Sami’s gezicht en ze staaarde alleen maar voor zich uit, alsof ze het niet kon geloven. ‘Wat... afschuwelijk.’

‘Jij bent de enige die het weet.’ Ze leunde naar voren en

kneep even in Sami's hand. 'Jij bent mijn beste vriendin, Sami. Ik zocht al een tijdje naar een manier om het je te vertellen.'

Sami liet haar hoofd opnieuw even hangen. Toen ze Mary Catherine weer aankeek, waren er tranen in haar ogen te zien. 'Ze moeten toch iets voor je kunnen doen? Je ouders kennen de beste artsen, toch?'

'Dat klopt. Maar dit... een vergroting van het hart zoals ik heb, valt niet te verhelpen. Er zijn medicijnen die het hele proces kunnen vertragen. Maar dat is het dan wel zo'n beetje.'

'Ik kan er niet bij.' Sami staarde naar de lucht. Pas na een minuut liet ze haar armen zakken en keek ze Mary Catherine weer aan. Er biggelden tranen over haar wangen. 'We moeten op zoek naar een second opinion.'

'Dat heb ik al gedaan.' Ze keek Sami recht in de ogen. 'Weet je, de reden waarom ik je dit vertel, is dat je gaat bidden. God kan alles – zelfs in dit geval.' Opnieuw deed ze haar best om geen teleurstelling in haar stem te laten doorklinken. 'Daarom geef ik zoveel om het leven. Daarom zeg ik altijd dat je maar één keer leeft. Omdat ik niet zo lang de tijd heb als de meeste andere mensen.'

Sami veegde haar tranen weg met haar vingertoppen. 'Het is niet eerlijk.'

'Dat is het wél.' Mary Catherine ging wat meer rechtop zitten. 'God heeft me al flink wat jaren gegeven, en misschien komen er nog heel wat bij. Ik wil nog van alles doen – zoals ervoor zorgen dat dat jongeren centrum vandaag van start kan gaan. En misschien ga ik een jaar naar Afrika om in een weeshuis te werken.'

'Daar heb je het al vaker over gehad.'

'Het gaat binnenkort een keer gebeuren.' Het lukte Mary Catherine weer om te glimlachen. 'En natuurlijk ga ik waarschijnlijk eerst tig keer skydiven, én...' Ze draaide haar gezicht opnieuw naar de oceaan. '... Ik heb dit soort ochtenden, met jou.' Ze merkte dat er een vertrouwde rust over haar heen kwam. 'God is wat mij betreft heel eerlijk geweest.'

‘Heb je er last van? Ik bedoel... heb je bijvoorbeeld pijn op de borst?’

‘Nee, nooit.’ Ze stak haar handen omhoog en liet ze weer vallen. ‘Ik voel me uitstekend.’

‘Mooi.’ Sami zag er aangedaan uit, haar blik was vol verdriet. ‘En hoe zit het met de liefde?’

‘Hoe bedoel je?’ Mary Catherine voelde dat de moed haar in de schoenen zonk.

Sami keek haar aan. ‘Je hebt recht op liefde.’

‘Nee.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Daar heb ik de tijd niet voor.’ Mary Catherine voelde de tranen in haar ogen prikken. ‘Maar daar heb ik vrede mee.’

Sami bleef haar recht in de ogen kijken. ‘Je zou op zoek gaan naar iemand die écht was, eerlijk, puur, weet je nog? Iemand als jij, die net zo sterk gelooft als jij en evenveel van het leven houdt.’ Sami schudde haar hoofd. ‘Dat zou het wonder in jouw leven worden.’ Ze ademde hoorbaar uit. ‘Ik kan er niet bij.’

‘Sami... het is goed.’ Mary Catherine legde haar hand op de schouder van haar vriendin. ‘God geeft mij een ander soort wonder.’ Ze stond op en stak haar hand uit naar Sami. ‘Kom op. Kijken of die dolfijnen er nog zijn.’

Het duurde een paar seconden voordat Sami Mary Catherines hand pakte. ‘Weet je het zeker?’ Ze hield haar hand boven haar ogen, zodat ze alles beter kon zien. ‘Mag dat? Zwemmen in zee? Is dat wel goed voor je?’

‘Dat is helemaal prima.’ Ze trok haar wetsuit weer aan en liep een stukje naar voren. ‘Hoe meer leven er in mijn dagen zit, hoe beter. Dan maakt het niet uit hoeveel dagen ik nog heb. Alleen dat ik er alles uit gehaald heb.’

‘Ik vind dit verschrikkelijk.’ Sami worstelde zich in haar wetsuit en haalde haar in. ‘Het is waarschijnlijk beter als je thuis rust neemt.’

‘Nee, hoor.’ Mary Catherine pakte haar surfplank en rende

door de branding. Haar lach vermengde zich met het geluid van de golven. ‘God wil dat ik hier ben.’

Sami peddelde met haar mee. Op het moment dat ze het rustigere gedeelte bereikten voor de golven zagen ze de dolfijnen. Het waren er drie, die op een paar meter afstand aan het dartelen waren.

‘Zie je wel!’ De blijdschap bij Mary Catherine was even puur als de zon op het water. ‘Dit zou ik niet willen missen.’

Voor het eerst in heel wat minuten glimlachte Sami weer. ‘Ik ken niemand die zo is als jij, MC.’

‘Dat beschouw ik als een compliment.’ Mary Catherine keek over haar schouder, terwijl de perfecte golf recht op hen afkwam. ‘Daar gaan we weer!’

Vervolgens maakten ze zich klaar voor de golf en ze lieten zich allebei meevoeren. Op het moment dat ze dat deden, zag Mary Catherine dat twee van de dolfijnen met hen meezwommen. ‘Kijk!’ riep ze.

Sami draaide haar hoofd om en zag wat er gebeurde vlak voordat de dolfijnen wegdoeken uit de golf en weer teruggingen naar zee. ‘Wauw!’

‘Dat doen ze nooit!’

‘Wat prachtig.’ Sami lachte nu ook.

Mary Catherine richtte haar aandacht op de kust, terwijl ze zich mee lieten voeren op de golf. Haar ogen vulden zich met tranen, die zich vermengden met het zoute water en een blijdschap die onbegrensd leek. De beklemming die ze eerder had gevoeld, was verdwenen. Het maakte niet uit hoeveel jaar ze nog had of waar God haar vanaf nu naartoe zou leiden: één ding zou altijd hetzelfde blijven.

Zolang ze in staat was om adem te halen, zou ze zorgen dat ze echt lééfde.

ANGELS WALKING • 2

Het heeft Mary Catherine nooit aan iets ontbroken. Ze geeft veel om haar welvarende ouders, maar niet om hun levensstijl. Ze zoekt naar zingeving door met hart en ziel vrijwilligerswerk te doen en is niet van plan zich te binden.

Samen met haar huisgenoot Sami woont Mary Catherine in Los Angeles. Ze werkt in het jeugdcentrum waar ook de coach Tyler Ames en de tophonkballer Marcus Dillinger veel te vinden zijn. Ondanks haar voornemen om vrijgezel te blijven, kan ze niet voorkomen dat ze wel heel erg gecharmeerd raakt van Marcus. Even zweeft ze op een roze wolk, totdat schokkend nieuws van een arts haar met beide benen op de grond zet. Wat betekent dit voor haar toekomst met Marcus?

‘Mijn gebed is dat je, als je dit boek uit hebt, meer oog hebt voor Gods vingerafdrukken in je leven. Zijn stem in jouw verhaal.’

– Karen Kingsbury

Karen Kingsbury heeft al vele bestsellers op haar naam staan. *In mijn dromen* is het tweede deel in haar nieuwe serie ‘Angels Walking’, een serie over hoop, tweede kansen en engelen.

ISBN 978 90 297 2584 2 / NUR 302

9 789029 725842

www.uitgeverijvoorhoeve.nl